

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 4 września 2020 r.
sprawy **M. Z.** ,
skazanego za popełnienie przestępstw z art. 59 ust. 2 ustawy o
przeciwdziałaniu narkomanii i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 grudnia 2019 r.,
sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.,
z dnia 24 maja 2019 r., sygn. akt II K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego M. Z. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M. Z. wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 maja 2019 r., sygn. akt II K (...), został skazany za czyny:

1. z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., na karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I);

2. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II);
3. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności (pkt IV);
4. uniewinniono oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w pkt III aktu oskarżenia (pkt VII).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę M. Z., Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 12 grudnia 2019 r., sygn.. akt II AKA (...), zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca M. Z., który zaskarżając wyrok w całości, zarzucił:

„I. rażące naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w postaci art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niedostateczne i nierzetelne rozważenie wniosków i zarzutów podniesionych w środку odwoławczym skutkujące nieuwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy przemawiających za odmienną kwalifikacją prawną czynów zarzucanych oskarżonemu, jako stanowiących wypadek mniejszej wagi i łagodniejszym wymiarem kary,

II. rażące naruszenie prawa materialnego, mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w postaci art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niezasadne zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym, gdzie okoliczności przedmiotowe czynu i elementy podmiotowe dotyczące osoby oskarżonego, pozwalają na zakwalifikowanie czynu z art. 59 ust. 3 ustawy - tj. jako wypadku mniejszej wagi,

III. rażące naruszenie prawa materialnego, mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w postaci art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niezasadne zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym, gdzie posiadana przez oskarżonego ilość środków odurzających, która nie była czystą postacią amfetaminy, pozwala zakwalifikować czyn z art. 62 ust. 3 ustawy - tj. jako wypadku mniejszej wagi”.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w W. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w A. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego M. Z. jest oczywiście bezzasadna.

Za całkowicie chybiony uznać należy zarzut 1. kasacji odnoszący się do obrazy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 k.p.k. polegającej na dokonaniu nienależytej kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Apelacyjny rozważył wszystkie podniesione w apelacji zarzuty zarówno błędu w ustaleniach faktycznych jak i obrazy prawa materialnego. Sąd odwoławczy w sposób wyczerpujący do nich się ustosunkował i uzupełniając w tym zakresie argumentację wykazał, że brak jest podstaw do uznania, że czyny przypisane oskarżonemu, a stanowiące podstawy zarzutów stanowią wypadki mniejszej wagi, chociażby z uwagi na to, że oskarżony udzielał wielokrotnie małoletniemu środków psychotropowych, a więc nie było to incydentalne zdarzenie. Skarżący w kasacji jedynie powiela te same argumenty co w apelacji ponownie wykazując, że jego zdaniem doszło do błędnej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów prowadzącej do nieprzyjęcia wypadków mniejszej wagi, co pozwala przyjąć, że kasacja w istocie kwestionuje dokonane w tym zakresie ustalenia faktyczne, co na obecnym etapie postępowania nie jest dopuszczalne. Za takim rozumieniem kasacji przemawia również stawianie w kasacji zarzutów obrazy prawa materialnego,

pomimo iż Sąd odwoławczy tych przepisów nie stosował, co powoduje, że pozostałe dwa zarzuty są również całkowicie chybione.

Powyższe wskazuje, że Sąd Apelacyjny w (...) rozpatrując niniejszą sprawę nie dopuścił się naruszenia przepisów, o których mowa w kasacji obrońcy skazanego, a analiza całości akt sprawy pozwala stwierdzić, że brak jest również uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.